

Szivárvány

2015. MÁRCIUS • XXXVI. ÉVFOLYAM • 383. SZÁM

Ki népei vagytok?

A fiúk két sort alkotva felállnak egymással szemben. Az egyik csoport a magyar nép, a másik csoport a német nép.

Először a magyarok kiáltanak át a németeknek:

– Tíz kis pénz, ki népei vagytok?

A további kérdés-felelet énekes formában zajlik:

Németek:	Len-gyel Lász-ló	a ki rá-lyunk!	Ha- ja, ma-gyar	né- pe!
Magyarok:	Mi-na- pá-ban	er- re menétek,		
	Hi-dunk lá- bát	el- tö- ré- tek!	Ha- ja, né- met	né- pe!
Németek:	Meg-csi- nál-juk	zöld boc- fá- ból!	Ha- ja, ma-gyar	né- pe!
Magyarok:	A zöld boc-fa	el- rot- ha- dó!	Ha- ja, né- met	né- pe!
Németek:	Meg-csi- nál-juk	réz- ó- lom-ból!	Ha- ja, ma-gyar	né- pe!
Magyarok:	A réz- ó- lom	el- ol- va-dó!	Ha- ja, né- met	né- pe!
Németek:	Meg-csi- nál-juk	sár- a- rany-ból!	Ha- ja, ma-gyar	né- pe!
Magyarok:	Hol vesz- tek ti	sár- a- ra-nyat?	Ha- ja, né- met	né- pe!
Németek:	Bol-dog asz-szonyt	kér-ve kér-jük,	azt is nék- tek	ad-juk!
			Ha- ja, ma-gyar	né- pe!

Ekkor a magyarok elkezdik üldözni a németeket (futnak utánuk, amíg a hátukat meg nem érintik), azután pedig helyet cserélnek: a magyarok lesznek a németek, s a játékot újra kezdik.

(Falvay Károly könyvéből)

1848. március 15-én
a haza szabadságáért indult harcba
sok-sok magyar ember.
Kossuth Lajos bátor szónoklataival,
Petőfi Sándor a verseivel
lelkесítette a forradalmárokat.
*Talpra, magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!*

KODÁLY ZOLTÁN – WEÖRES SÁNDOR

Raj-ta, raj-ta, jó ka-to-nák,
zászlónk lengjen ég - re,
Ver-jük le az el- len- sé-get,
fus-son mesz-sze vég- re!

István vitéz

(Így is végződhetett volna az 1848–49-es szabadságharc)

Betörték Magyarországra, és kezdték elfoglalni az országot. István hadvezér a katonáit harcba indította, hogy védjék meg a hazát.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy székelyszenterzsébeti huszárezred. Abban az ezredben volt egy István nevű hadvezér.

István hadvezérnek volt a legnagyobb és legképzettebb hadserege egész Erdélyben.

Történt egyszer, hogy osztrák és orosz katonák törtek be az országba. Annyian voltak az oroszok, mint húszszor a magyarok, és az osztrákokkal együtt annyian voltak, hogy egy országot is elfoglalhattak volna.

Akkora háború tört ki, hogy a szomszéd országok is remegtek.

István hadvezér úgy küzdött, mint a vad oroszlán.

A harc már másfél éve zajlott, István hadvezérnek már nagyon kevés volt az ágyúja, fogyott az embere, és kevés volt a fegyvere.

De a csata tovább folyt, és közben az osztrák császár katonái is fogytak, az oroszokból pedig már alig volt néhány.

Rác Roland,
Bihar

Gombkötő Márk,
Szászrégen

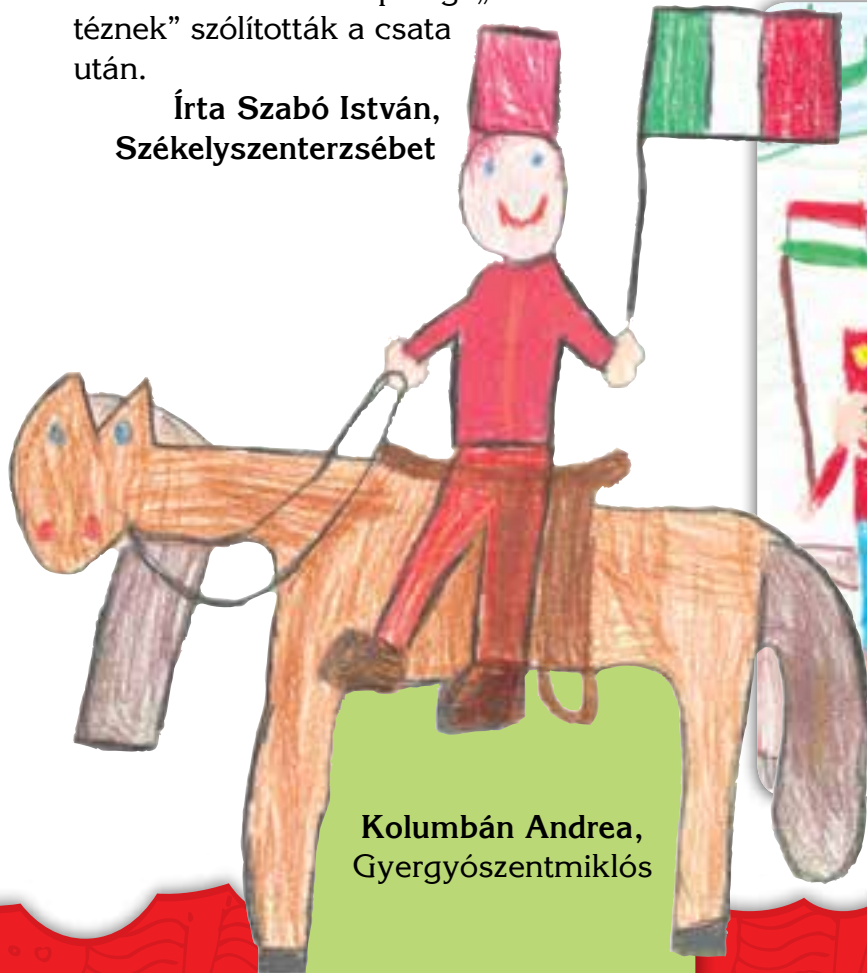
**Bartha Boróka,
Kovácszna**

A magyar István hadvezérnek még verbuváltak száz katonát. A sok magyar kezdte visszafoglalni az országot.

István hadvezér és serege megnyerte a csatát, elkergette az osztrákokat és az oroszokat. Sok áldozattal járt a győzelem, de megvédték a hazát.

István hadvezért pedig „István vi-téznek” szólították a csata után.

**Írta Szabó István,
Székelyszenterzsébet**

**Kolumbán Andrea,
Gyergyószentmiklós**

**Barabás Nóra,
Gyergyószentmiklós**

GERGELY EDÓ

Márkus takarója

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy M betű. Ez az M betű egy kerítés tetején ücsörgött, lógatta a lábát, és bosszankodott azon, hogy őt senki nem veszi észre, mivel pont olyan, mint a kerítés teteje, ilyen: M

Egy nap azonban arra sétált egy férfi, akit Ágostonnak hívtak. Megszólította az M betű Ágostonból az Á-t:

– Hé, te, lenne-e kedved elindulni velem Ámulatba ejteni a világot?

– Hogyne lenne – felelte az Á betű, s azzal faképnél hagyta Ágostont.

Goston egy darabig hűledezett, de aztán úgy gondolta, még meghül, ha sokáig ácsorog egy helyben, inkább elindul egyet abba a városba, aminek, egy betű kivételével, pontosan az a neve, mint neki.

M betű pedig Á betű társaságában az erdő felé vette az útját, ahol szembetalálkoztak egy Rókával. De hiába volt Ravasz a Róka, mert amikor Á betű arra kérte, mondja szépen, ÁÁÁá, hadd lássa, nem piros-e véletlenül a torka, megszeppent bizony, mert nem volt válogatós, megette a fagyott csiRkét is. De, amint ott állott a Róka tátott szájjal, M betű kikapta a toRkából az R betűt. Ott maradt R nélkül az Óka. De nem sokáig ókabókászott búsan, mert szembeFutott vele egy F betű. Valami Fegyencről szökött meg éppen, de Óka elkapta, az orrára biggyesztette, s azzal Felcsapott Fókának. Most ott sütkérezik valahol az Északi Sziklán.

M, Á és R betű pedig addig csatangolt tovább az erdőben, míg bele nem botlottak egy nagy KŐbe. No, ha belebotlottak, le is szerelték róla azonnal a Kiálló K-t, s otthagyták a nagy Ő-t egyedül. Gondolhatjátok, milyen hisztéria lett a városban, amikor híre terjedt, hogy a nagy Ő valahol az erdőben rejtőzködik. Még a nyugdíjasok klubjában is lázas kirándulásszervezésbe fogtak.

LÁSZLÓ NOÉMI

Betűtenger

Nyüzsögnek a betűk,
futnak, mint a hangyák.
Ismerni szeretném
őket, de nem hagyják.

A kisebbek hangyák,
a nagyobbak pókok.
Fonalukat fonják,
a legvégén lógok.

Fölgombolyítanám,
de nem bírom ésszel.
Sokat kell vesződni
a betűvetéssel.

Közben M, Á, R és K betű ráakadt egy padon gunnyasztó Űborkára, aki Űnta az életét, Űndorodott mindentől és Űtált mindenkit. No, ha ennyire van, gondolták a betűk, igazán mindegy lesz neki, hogy egy betűvel többen vagy kevesebben Űznak, és lehűzták róla az Ű betűt. Híj, egyszeriben felpattant Borka, vidám kedvű leánya lett belőle, s talán még most is ott ropja a csárdást, hacsak közben el nem ment Beengedni a Búsan Bégető Bárányt.

M, Á, R, K és Ű egy házhoz érkeztek, ahol a menyecske éppen egy csipetnyi Sót készült szórni az ételbe. De a betűbarátok kicsipentették ujjai közül az S betűt, s ott maradt a menyecske egy hosszú Ó-val.

– Ó! – kiáltott fel haragosan. – Megálljatok, ákombákomok! – s azzal elcsípte a kifele iszkirilő betűcsapat grabancát. – Felfűzlek benneteket, s rávarrlok egy takaróra, mielőtt még nagyobb galibát csináltok.

Ezt a takarót aztán egy kisfiúnak ajándékozta, akit úgy hívnak, M Á R K Ű S.

Ha a menyecske a betűket nyakon nem csípte volna, az én mesém is tovább tartott volna.

VESZPRÉMI EMŐKE

Az eltévedt O

A számok világa nagyon bonyolultnak tűnik, pedig – elárulom nektek – nagyon fegyelmezett, rendszerető lények a számok. Mindig mindegyiknek megvan a munkaköre, feladata. Soha nem állhatnak oda, ahova éppen kedvük tartja. A O például soha nem állhat a szám elejére, ez szabály.

Nagyon fájlalta ezt a dolgot a gömbölyded számjegy. Néhányszor, amikor senki nem figyelt rá, megpróbált előre osonni, de

olyankor átnéztek rajta, mintha ott sem lenne. Ha összeadnak vagy kivonnak vele, semmi ereje nincs. Az osztásba értelmetlen belebonyolódnia.

Elege lett a O-nak a számok világából. Már sokat hallott a betűk népes táboráról – néhány betű ugyanis átjött néha hozzájuk segíteni – így elhatározta, hogy elszegődik közéjük.

Nagyon hamar beilleszkedett, a betűk úgy bántak vele, mintha mindig is közülük való lett volna. Kezdetben úgy találta, itt, a betűk világában sokkal könnyebb az élet. A szavakban állhatott előre is, nem néztek át rajta. Nehezen ugyan, de megszokta új nevét: O betűnek hívták. Szórakoztatta, hogy néha felfújhatta magát nagyra, ilyenkor kifejezetten kérték tőle, hogy a többi betű elé álljon a mondat vagy a tulajdonnevek kezdőbetűjeként. „Ez az én világom!” – gondolta magában.

Telt-múlt az idő, és észrevette a – már magam sem tudom, minek nevezzem őt, betűnek vagy számnak – a gömbölyű figura, hogy ebben a világban sem úgy történnek a dolgok, ahogy ő akarja. Először azt találta felháborítónak, hogy kézen kell fognia betűtársait, ha leírják őket. Ilyen a számoknál nem volt, ezzel megsértik a jogait. Nem is állhatott mindig oda, ahova ő akart. Történt ennél rosszabb is: két pontocskát kellett viselnie a fején. Akkor telt be a pohár, amikor

szarvacskához hasonló ékezeteket kapott. Nem bírta tovább, megszökött. Visszament a számokhoz, hisz ott mindig szükség lesz rá.

Addig viszont már megtanulták a gyerekek az O, Ó, Ö, Ő betűket, és amikor felnőttek, megtanították a gyerekeiknek is. Ma már minden iskolában tanítják ezeket a betűket.

Most már belátta a O, hogy a számok világában is rend és fegyelem van, de a betűk élete sem könnyebb, ők is szigorú szabályok szerint élnek.

K_RTE

T_K

DI__

__ZIKE

R_KA

T_R_K

P_K_K

Írd be a szavakba a hiányzó O, Ó, Ö vagy Ő betűt.
Segítenek a képek.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Forgatós

Forogj velem, mint a hinta,
Mint pörgő szoknyán a minta,
Mint a csillár fejünk felett,
Ha a pörgés partra vetett.

Gurulj velem, mint a kocka,
S kerektségünk visszahozza.
Gurulj velem, mint a labda,
S gurulás nő oldaladba.

CSEH KATALIN

Szappan- hableány

Szappanhableány
a fürdőkád alján
libeg, álmodozik.
Vajon hova vágódik?
Csillan, villan, cikkan,
volt-nincs-lesz leányzó
múlékony, elillan.

OROSZ ANNABELLA rajza

The illustration is a whimsical, colorful scene. At the top, a boy in a green shirt and blue overalls is climbing a wooden ladder. In the center, a girl with red pigtails in a purple leotard is walking a tightrope. At the bottom, a red fire truck is parked on a blue surface. A firefighter in a red suit is sleeping on a brown couch next to the truck. Bubbles are floating around the scene. The background is a light blue sky with white clouds.

BERTÓTI JOHANNA

Barátaim

Pilóta barátom, Dani
nagyon boldog, mivel repül.
Vagy azért repül, mert boldog?
Nem tudnám már megmondani.

Tűzoltó barátom, Pali,
hogya fáradt, elalszik
a nappaliban. De kérdem én:
„Arra való a nappali?”

Légtornász barátnőm, Panni
a magasban ugrál, noha
— mint minden épeszű ember —
nem szeretne lehuppanni.

FRANCSOVICS JUDIT

Süti manó

Valaki a mákos sütim
csak úgy ripsz-ropsz megette.
Még egy száraz kenyércsücsköt
sem hagyott ott helyette.

Tudom, én is hibás vagyok:
nem örököttem felette.
Biztos, hogy egy Süti manó
arra járt, és benyelte.

Szalad felém a kisöcsém.
De édes a mosolya!
Azt az egyet nem értem csak:
miért mákos a foga?

KÜRTI ANDREA rajza

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Kistesó

Foga sincsen, nem is jár,
bőgni, persze, van esze,
eszik, alszik, s mikor éber,
nem áll jól a szeme se.

Huncut mosoly van az arcán,
öröm, mikor nézhetem,
de ha tele a nadrágja,
jobb, ha nem részletezem.

Gügyög, gagyog, kerekedik
a pocakja, jóllakott,
mikor megnő valahára,
vele futballozhatok.

DÖME ZSUZSA

Én és az öcsém

Ha lánynak születtem volna,
copfba lenne hajam fonva,
vagy felkötve lófarokba.
Huzigálná is az öcsém!

Sokkal jobb, hogy fiú vagyok.
Magam után csapot-papot,
jó nagy fölfordulást hagyok.
Útánozna is az öcsém!

De persze én nem engedem,
rossz példám ragadós legyen,
elvárom, hogy rendet tegyen
helyettem is – mert az öcsém.

Jó, hogy fiúnak születtem,
még jobb, hogy a bátyja lettem,
meg is védem, ha helyettem
elpáholják – hisz az öcsém.

Van öcséd, húgod, nővéred vagy
bátyád? Rajzold le. Mesélj el
egy vidám és egy veszekedős
történetet magatokról.

BALÁZS TIBOR

Zoknicsel

Más-más színű zokni
az Andriska lábán,
úgy ébredt fel ma, és
öltözködött, kábán,

hogyan meg sem figyelte,
páros-e a zokni...
Páratlan eset ez,
de nem kell zokogni,

mással is megeshet,
felnőtt emberekkel,
főleg azzal, aki
– hm – „bal lábbal kel fel”.

Rajzolj kék pöttyöt
az Andris,
és pirosat az Orsi
dolgai mellé.

Keresd meg csatok párját.
Ha lány vagy, tervezd magadnak
hajcsatot, ha fiú vagy, rajzolj
mintát a nyakkendőre.

Színezd ki a színtelen
zoknikat úgy, hogy
mindenknek legyen
párja.

FORRÓ ÁGNES rajzai

TÓTH ÁGNES

Sándor, József, Benedek

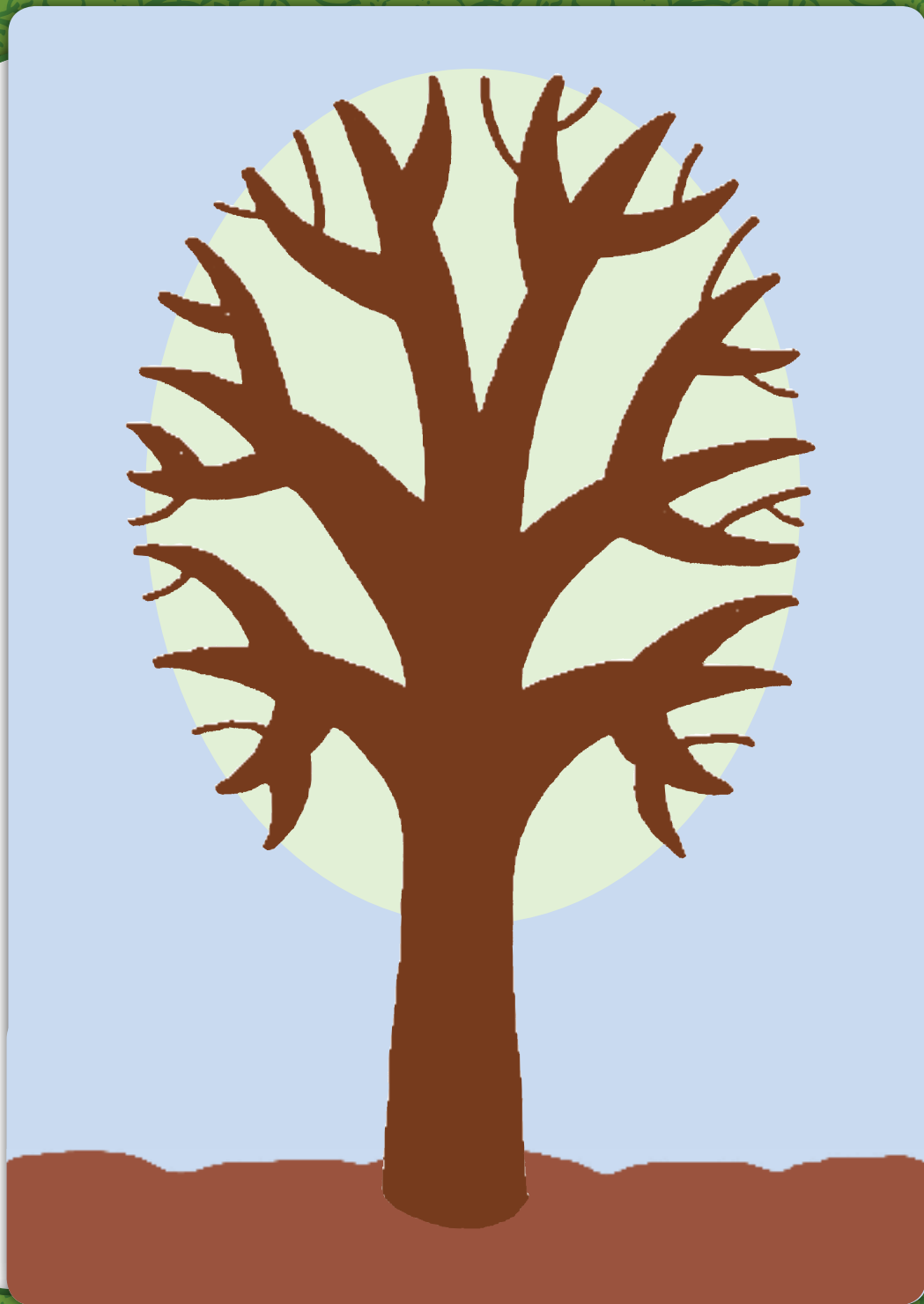
Sándor, József, Benedek
miben hoztak meleget?
Hátukon egy hátizsákban?
Vállukon egy tarisznyában?
Vagy egy fületlen kosárban?
Egy bőrönben, egész biztos,
nagy ládában, ami titkos
rekeszt rejt az oldalában?
Tán egy léggömb nagy hasában
hoztak napfényt, meleg szelet,
fejünk fölé kéklő eget,
ki a rétre bársony fűvet,
gyümölcsfákra duzzadt rügyet,
arcunkra pírt, vidámságot,
fényes tavaszt, könnyű álmot?
Nem kutatjuk, miben hozták,
megköszönjük, ahogy szokták.

Sándor, József, Benedek
a meleggel együtt zöld lombot,
virágot is hoz a zsákjában.
Vágd ki a rajzocskákat, és
öltöztess velük tavaszi pompába
a kopasz fát, földet.

MÜLLER KATI rajzai

DONKÓ LÁSZLÓ

Cinkedal

– Nyitnikék, nyitnikék!
Hangos a vidék;
havat szór szárnyával a
víg cinegenép.

– Nyitnikék, nyitnikék!
Fűz vessző fakad,
bimbózó meggy tavaszt idéz
azúr ég alatt.

– Nyitnikék, nyitnikék!
Csodul az eresz,
cinkecsirip kikeleti
örömet szerez.

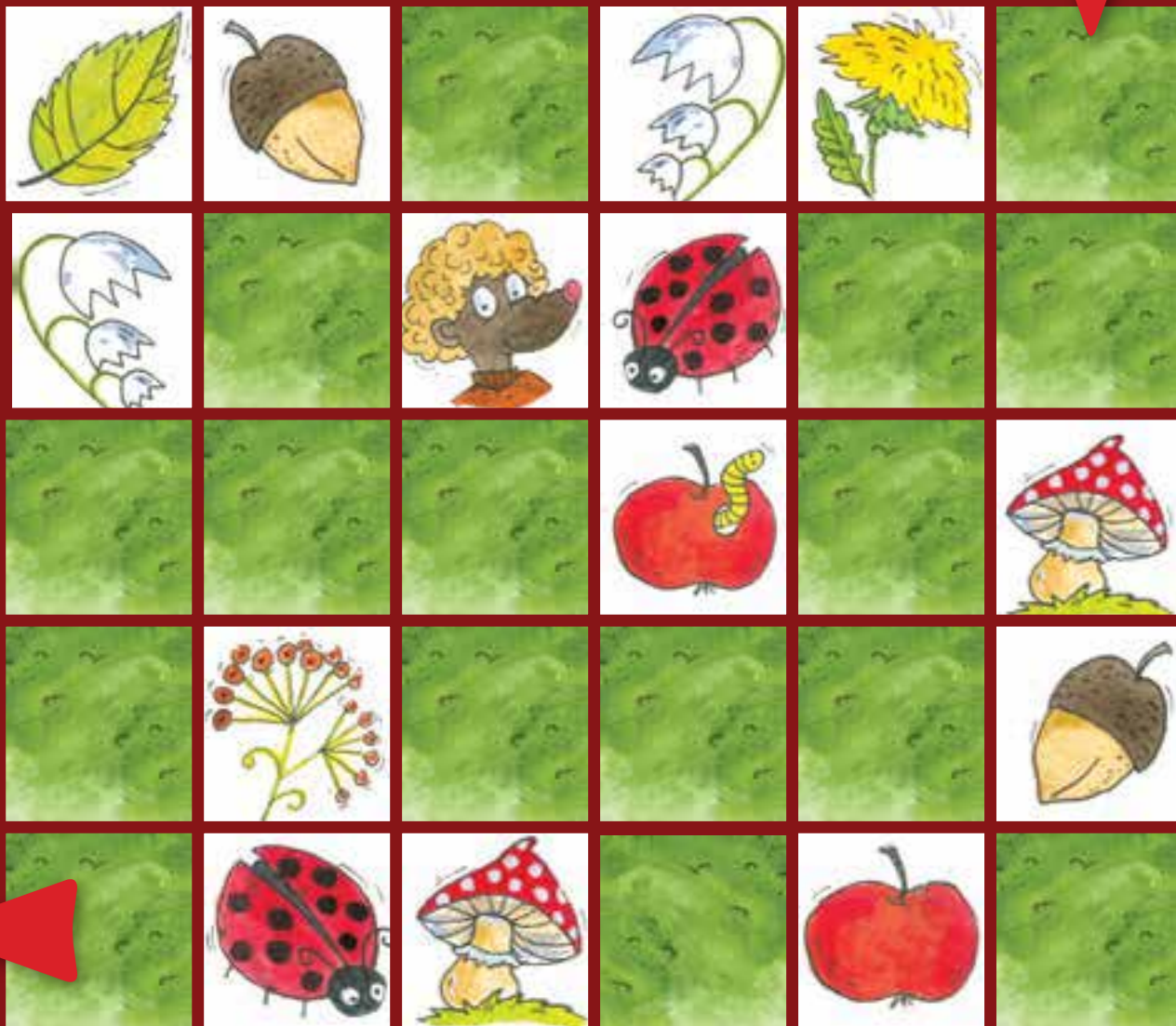
**Színezd ki a tavaszi képet,
a részletek közül pedig csak
azokat, amelyeket a nagy
rajzból vágunk ki.**

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

Vezesd haza Csipikét az erdő egyik sarkából
a másikba úgy, hogy csak fűre lépjen, és
semmit ne taposson szét rettentő nagy lábával.

FODOR SÁNDOR

Egyedül

Minekutána ilyen szépen bejárta a birodalmát, sőt az Esthajnalcsillaggal is megáldapodott, Csipike úgy gondolta, hogy a tettek mezejére kell lépnie.

Jó, jó, de hol a tettek mezeje? És miféle tettek számára kéne mezőt keresni?

Viharfelhők nem mutatkoztak, így tehát nem szórhatta szét őket.

Maradnának a folyóvizek.

Ha csak így, egykettőre, éjnek évadján egyengetni kezdené medrüket, abból sok jó nem származnék. Óriási áradásokat okozna,

ki tudja, hány kedves kicsi hajócskát süllyesztene el akaratlanul, és hány ragadna az elhagyott, iszapos mederbe? Ezen a folyó-egyengetésen különben is gondolkozni kell még: hogyan valósíthatná meg anélkül, hogy valamiféle nagy kárt ne okozna vele?

Valami egyebet kellene tenni. De mit?

Hiszen a jövés-menésre is nagyon kell ám vigyáznia. Könnyen megeshetik, hogy akarata ellenére iszonyú bajokat zúdít a földre, az állatokra, az emberekre.

– Most óriás vagyok és hatalmas – nézett körül Csipike. – De tulajdonképpen mire van nekem hatalmam? Arra, hogy ártsak. Ha akarnám... Ha például arra a kivilágított városra lépnék... jaj! Még rágondolni is borzalom. De az is elég lenne, ha belelépnék ott lent, annak a folyócskának a medrébe. Menten kiáradna, de én nem illet akarok, én jót akarok cselekedni, hogy mindenki és minden örüljön, boldog legyen, és szeretettel gondoljon reám!

Hej, ha most itt volna Madár...

Vagy Nyúl...

Vagy Réz Úr...

Vagy... Egye fene, Kukucsi is, hej, ha itt lenne! Elmondhatná neki a gondját-baját, és igaz, hogy ők egyáltalában nem példátlanul okosak, de valamit mégis szólnának, bár egy hangot hallatnának, elmondanák, mi a kívánságuk, hogy teljesítse! Talán még a hallgatag Réz Úr is megszólalna, hátha ki-

derülne róla, hogy példátlanul okos? Majdnem olyan okos, mint maga Csipike!

Vágyakozva nézett a földre, ott volt a lábánál a tenyérnyi Tisztás, a bokájáig érő Rettentő Kőszikla, valahol ott vannak mind, két arasznyi körzetben mindazok, akiket szeret. Mit ér azonban vele, ha ott vannak, és még-sincsenek? Legalábbis az ő számára, Csipike számára olyan, mintha nem is lennének. Kihez szóljon? Kivel ossza meg óriásgondját?

A csillagok messze-messze hidegen ragyognak. A felhők szállnak, hömpölyögnek, amerre a szél viszi őket.

Csipike szörnyű dologra döbbsent rá. Egyedül van.

Egyedül látja be a földet a tengertől a messzi jégmezőig, egyedül szemléli a síkságokat és hegyeket, a városokat és folyókat.

Egyedül örül annak, hogy már nem törpe, hogy óriás lett, hogy apró örömcskék helyett magát a nagy-nagy boldogságot keresi.

Egyedül méri fel iszonyú hatalmát, azt, hogy egy mozdulattal milliókat pusztíthat el.

Egyedül kell szembenéznie minden gonddal, a bánattal és a búval is, amely egyre inkább elhatalmasodik rajta.

Senkivel sem oszthatja meg örömét, nem közölheti bánatát. Senki örömét-bánatát nem hallgathatja meg.

Mit tehetne?

Kukucsira gondolt.
Ő most bizonyára azt
mondaná, hogy aludjunk
egyet. Nem rossz ötlet. Hát-
ha az álom jó tanácsadó lesz?

Indult volna, hogy egy tágas,
lakatlan síkságot keressen, ahol
nyugalomra hajthatja a fejét anél-
kül, hogy valamiféle kárt okozna az
élővilágban, de nagy óvatosságában
rosszul lépett, sőt, meg is botlott egy
kicsit.

Rettenetes!

Zuhanni kezdett, borzalmas súllyal
hullott a föld felé és... buff! Iszonyatosan
megütötte magát.

– Elestem... – nyöszörögte.

Fájt, nyilallt, szaggatott minden porciká-
ja. Eszébe jutott, mennyit csetlett-botlott
apró törpécske korában, mennyit esett, de
soha-soha sem ütötte meg magát. „Jaj, a
térdem... a karom...” – nyögte, majd vissza-
nézett, fel a felhők felé.

– Onnan estem... nagyon magasról es-
tem.... – állapította meg csendben, de sem-
mi kedve sem volt ahhoz, hogy felkeljen.
Igaz, már nagyon álmos volt, túlságosan fá-
radt, de azt is tudta: még egy ilyen iszonya-
tos esés – és vége. Mit tehetne? Mit lehet itt
egyáltalán tenni?

A zsebénél nagyon nyomta valami. Mi le-
het az? Odanyúlt, megtapogatta.

A por! A Góliátpor!

Vegyen be még néhány sze-
met? De mi lesz akkor? Még na-
gyobbra nő! Akkorára, hogy ta-
lán nem látja majd a földet! Ak-
kor aztán valóban nem tehet
majd semmi egyebet, mint csak árt-
hat, a földnek, az élőlényeknek – de sa-
ját magának is, mert hogyha még egyet
esik... Borzalom... De mi legyen a porral?

Furcsa gondolata támadt.

Mi lenne, ha széthintené a világban?
Mi lenne, ha megnövesztené vele a vilá-
got, hogy ne kelljen annyira vigyáznia
minden lépésére, hogy rettentő erejével
és hatalmával többet használhasson –,
és ne kelljen attól félnie, hogy árt?

Tetszett Csipikének a gondolat.

Feltápáskodott, a zsebébe nyúlt, és elő-
vette a vele együtt megnövekedett góliát-
poros zacskót. Belemarkolt. Az egész marék
csodaport észak felé szórta. Aztán délnek
fordult, arra is hintett egy marékka. Majd
keletre és nyugatra.

Több nem is maradt a zacskóban.

Aztán visszafeküdt arra a helyre, ahová
az imént esett. Nagyon fáradt volt, nyomban
el is aludt.

Aznap éjjel Vöröshangyáék hirtelen tá-
madó és nagy mennyiségű csapadékot je-
leztek az egész földkerekségen, ami hama-
rosan be is következett.

SZŐCS MARGIT

Boldizsár és Baltazár

Boldizsár éppen agyagállatokat formázott az udvaron, amikor az egyik bokor mögül egy hozzá hasonló korú és természetű fiúcska bukkant elő. Piros csíkos rövidnadrágján és fehér ingecskéjén nagy, fekete foltok éktelenkedtek. De nem ez volt, ami Boldizsár álmélkodását kiváltotta, hanem a bőre színe. Az is olyan sötét volt, mintha legalábbis csokoládémázba mártották volna. Boldizsár félénken pislogott az idegen fiúcskára. Elsőként a jövevény szólalt meg:

– Én is tudok állatokat formázni. Megmutathatom neked? – kérdezte bárátságosan.

Boldizsár nehezen tudta szóra bírni magát. Azon töprengett, hogy vajon honnan jöhetett ez a fiú, hogy ilyen fekete. Csak annyit válaszolt, hogy:

– Ühüm.

– Engem Baltazárnak hívnak. Neked mi a neved? – kíváncsiskodott az idegen fiúcska.

– Boldizsár – felelte röviden Boldizsár.

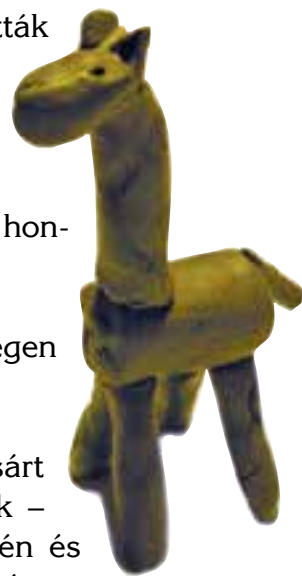
– Ez érdekes. Tudod, hogy ugyanazt a nevet viseljük? A Baltazár Boldizsárt jelent. Ezt nagytatámtól tudom. Tehát névrokonok vagyunk – merült bele Baltazár a beszélgetésbe, és közben keze fürgén és gyakorlottan mintázta a vad- és háziállatok egész csapatát.

A bárányok, lovak között tigrisek, oroszlánok, óriáskígyók sorakoztak. Boldizsár nem győzött csodálkozni ügyességén.

– Aztán tudod, hogy ki a leghíresebb névrokonunk? – kérdezte Baltazár, és mivel nem kapott választ, lelkesen folytatta: – Hát a Háromkirályok egyike, Boldizsár vagy Baltazár, a szerecsen király. Ezt is nagytám mondta. És azt tudod, hogy milyenek a szerecsenek?

Boldizsár fejrázással közölte, hogy nem tudja.

– Feketék.

Boldizsár megkönnyebbülten morfondírozott magában: „Végre megoldódott a rejtély. Ezek szerint Baltazár is szerencsén. Eddig csak a szerencsendiót ismertem, de most egy szerencsén játszótársam is akadt.”

Miután így helyükre kerültek a dolgok, Boldizsár nyelve megoldódott:

– Érdekes, amit mesélsz. Sok mindent tudhat a nagytatád. Hol laktok, és mivel foglalkoztok? Senkit sem láttam még ilyen ügyesen szobrászkodni.

– Messze lakunk innen. A tűz mellett töltjük napjainkat, fákat égetünk halomra. Vigyázunk a tüzet, hogy sohase aludjon ki. A fának nagyon lassan kell szenesednie. A szobrászkodást is nagytatámtól tanultam. A figurákat kiégetjük, némelyiket ki is színezzük – válaszolta Baltazár.

– És táncot is jártok a tűz körül? – kérdezte Boldizsár, mert emlékeiben felillant egy televízióban látott ismeretterjesztő film, melyben egy afrikai törzs körbetáncolja a tüzet.

– Hát néha, ha jókedvünk kerekedik, az is előfordul – mondta nevetve Baltazár.

Az agyagállatok serege körbekerítette a körtefát. Boldizsár meg volt győződve arról, hogy nincs olyan állat a földkerekségen, amit Baltazár ne tudna megmintázni. A két fiú anynyira elmerült a játékban, hogy észre sem vették a rohamosan közeledő zivatart. Az eső egyszerre zúdult rájuk.

– Jaj, mi lesz az állatokkal?! – kiáltotta Boldizsár.

És ahogy tekintetét az esőben sürgölődő, szerencsenek vélt fiúra vetette, nyomban belerekedett a szó. Baltazár arca, keze, lába fekete-fehér csíkosra változott. Boldizsár döbbenten nézte barátját.

Pár perc múlva Baltazárról már a fekete csíkok is lemosódtak, bőre fehéren virított a fejéről patakozó zuhatag alatt.

– Baltazár! Baltazár! – hallatszott az utcáról a kiáltás.

Majd néhány másodperc múlva ugyanaz a hang faggatta aggodalmasan a járókelőket:

– Nem látta valaki valamerre a szénégető unokáját?

MÜLLER KATI rajza és agyagfigurái

Ügyesedjünk

● Kovács-Minyóka Erzsébet mákófalvi óvodásai kartonhengerre ragasztották a sablonnal rajzolt, szabadon színezett huszárokat. A lobogó sörenyű paripákat papírból hajtogatták.

● Puskás Sarolta óvó néni a szatmárnémeti Szivárvány Református Óvodából nemcsak csoportképet, hanem virágszirmos, leveles, sőt vitézkötéses kokárdát is küldött nekünk Március 15. tiszteletére.

● A geryeszegi óvoda Lombocska csoportja Veress Júlia és Portik Imola óvónők segítségével sok-sok pálcika-gólyát röptetett a tóra. Reszkessetek, békák, örüljetek, anyukák!

• A hagyomány lelkünk tápláléka. Ettől erősödnek **Csedő Julianna tanító néni** elsősei a **csíkszeredai József Attila Iskolában**. Ünnepi kollázsuk, a székely zászló és a székelyruhás pár papírból, a székelykapu pedig szalmából készült.

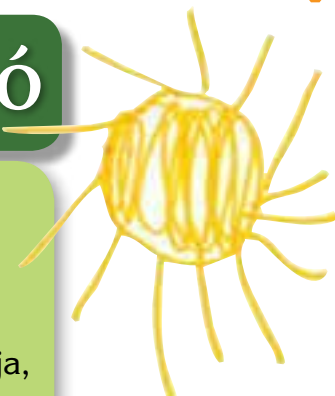
• Tavasz **Marosvásárhelyen** és **Csikmenaságon**. **László Enikő** **kisdiákjai** az **Európa Iskolában** és **Kolcsár Mária** osztálya **Menaságon** ugyanazt a tavaszi örömet, színpompát és zsongást varázsolta papírra – csak épp más-más technikával.

Szárnybontó

Itt a tavasz, juj, de jó!
Madárdallam vígan szól.
Nyílik minden szép virág,
Kinyílt a hóvirág.
Rügyezik már a szomszéd fája,
Ágat metszünk rajta máma.
Minden gyerek szépen játszik,
Fogócskázik, bújócskázik.

Székely Barbara,
Nyárádremete

Fejér Tímea,
Csíkszentgyörgy

Bim-bam, szól a kolomp,
hazamegyünk végre,
bim-bam, szól a kolomp,
új nap virradt véle.
Beköszöntött a tavasz,
a virágok kinyíltak,
bim-bam, szól a kolomp,
a hidegnek vége.

Datki-György Júlia Inez,
Zabola

Tasnádi Tímea,
Torda

Kopeczky Bianka,
Szatmárnémeti

Kozma Kata,
Szilágypanit

Kisütött a gyönyörű nap,
Erdő-mező új ruhát kap.
Feltámadt egy langyos szellő,
S előbújt egy bárányszerű felhő.
A réteken újra fény kél,
Érkezőben Tavasz tündér.
Vidámabb az egész világ,
S rám kacsint egy kis hóvirág.

Barabás Tímea,
Gyergyószentmiklós

Ez is virág, az is virág,
Merre van a hóvirág?
Arra van a hóvirág,
Ahol elég napfényt lát.
Ez is virág, az is virág,
Itt van, itt a hóvirág.

Czikó Kamilla,
Csíkszentgyörgy

Siklódi Csongor,
Marosvásárhely

Ahogy a nap
Utolsó harmatjai leszállnak,
Úgy beköszönt az éj.
És így leszáll elénk
Az éj.
Az árnyékok elbújnak,
A kis lámpák kialusznak.

Holnap reggel
A kis lámpák
Újra felgyulladnak,
Az árnyékok
Újra megjelennek,
S így köszönt be
A reggel.

Török-Mihók Mónika,
Kolozsvár

Cornea Edina,
Marosfelfalu

Strugurel Krisztina,
Szatmárnémeti

Csipike postája

A tavaszi szél nemcsak a vizet árasztja meg, hanem nagy örö-
münkre levéláradatot is hozott tőletek. Igyekszünk minél több raj-
zot, versikét, kézimunkát, csoportképet közölni, de kérünk, ne bú-
suljatok, ha nem találjátok munkátokat a Szivárványban. Egyrészt
sokkal több a levél, mint a hely a lapban, másrészt előre kell dol-
goznunk: ez a lapszám például január végén készül. Ha kitartó
vagy, előbb-utóbb te is bekerülsz a Szivárványba, akárcsak: **Seres**
Blanka, Marosvásárhely; **Lökös Jázmin**, Kaplony; **Réma Dorottya**
Sára, Szatmárnémeti; **Vécsey Boglárka**, Csíkszereda; **Pál Sándor**
Zoltán, Kolozsvár; **Fodor Kristóf és Nóra**, Szamosújvár; **Cuc**
Barbara, Bágyon; **Derzsi Gyurka, Fanni és Döme**, Székelyudvar-

hely; **Benkő Kitti Vanda**, Oklánd; **Perțea Alexandra**, Komandó; a magyarkirályfalvi, az örvéndi
óvodások, a székelyudvarhelyi Bethlen Gábor Iskola II. B; a szatmárnémeti Bălcescu-Petőfi
Iskola előkészítő; a tordai; a szalárdi, a túr-
terebesi előkészítő; a zabolai II. B; a kovásznai
I. B és C; a zetelaki II. A; a szamosardói I.;
a zilahi előkészítő és I.; a szamosújvári előké-
szítő B; a szilágycsehi I. B osztály; a málnás-
fürdői kisiskolások.

• Fodor Emőke csoportjában, a szamosújvári
Sünike Óvodában a kis- és középcsoportos Ka-
ticák nagyon szeretnek táncolni, énekelni. Szá-
mukra a mi Szivárványunk is egy érdekes játék.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

7			

E lapszám támogatói:

● A Szivárványból tanult verssel, a mi kézimunkáinkkal ünnepelték tavaly Március 15-ét a **szatmárnémeti Szivárvány Református Óvodában**. Büszkén és vidáman, ahogy ti tanácsoltátok – írta **Puskás Sarolta óvó néni**.

Nagyon szeretjük a Szivárványt, izgatottan várjuk minden lapját, sokat tanulunk, és sok ötletet merítünk belőle. Minden ünnepre készülődve segítségül hívjuk. **Varga Delinke tanító néni és elsősei a kolozsvári N. Titulescu Iskolából.**

● **Kocsis Éva tanító néni krasznai elsősei** azt kívánják, hogy még hosszú ideig örvendeztessük meg őket a Szivárvánnyal s majd a Napsugárral. Lapjainkat nagyon szeretik olvasgatni, színezni.

● **Csikmenaságon Károly Veronika tanító néni** kihasználja az előkészítő tanév minden pillanatát arra, hogy a rábízott kicsiket érdeklődő, derűs, a munkát, a rendet szerető iskolássá nevelje.

Címlap:
FAZAKAS
CSILLA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSUGÁR–EDITŪRA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Molnár Nándor,
Kovászna

Seres Blanka,
Marosvásárhely

Ára 3 LEJ, 400 FT

Varhanyoszkai
Nikolett,
Mikola

Murádin Kristóf,
Kolozsvár

Tóth Boróka,
Gidófalva

